

Пролог

Не казвам на никого едно нещо за мен. Не съм казвала на приятеля си или на пастрока си, на никой приятел, но е важно за историята, затова ще е най-добре да го кажа още в началото.

Два или три пъти в седмицата се давя насън.

Ето как става: във водата съм, на гърба си имам кислородна бутилка и се гмуркам, лицето ми е насочено към дъното на морето. Водата е топла и прекрасно синьо-зелена, но аз почти не забелязвам това, защото търся нещо. *Търся* нещо. Не знам какво се опитвам да открия, знам само, че го искам повече от всичко, което някога съм искала.

Накрая виждам проблясък далече долу – ярък и приканващ – и без никакво колебание ритам силно и се устремявам към него. Сиянието е в центъра на нещо, малко парче метал, което блести по-ослепително с приближаването ми. Но точно когато протягам ръка да го докосна, светлината угасва и потъвам в пълен, шокиращ мрак. И тогава осъзнавам най-лошото. Кислородът ми свършва. Паникьосвам се, опитвам да се издигна към повърхността, но тя е толкова далече и когато отварям уста да изпищя, водата изпълва гърлото, ушите ми и...

Е, схванахте.

В съня си не знам какво търся, но щом се събудя, бузите ми са солени, гърлото ми е разранено и всичко

е толкова очевидно. *Болезнено* очевидно. Търся изгубената Атлантида. Света на татко. И макар да знам, че вече съм в безопасност, че съм в леглото си, а не на дъното на Егейско море, все пак трябва да стана и да намеря картата на татко.

Картата е друга моя тайна. Крия я на горния рафт на гардероба, под купчина скициници, които трупам там от основното училище, и макар че поне десетина пъти се каня да ги изхвърля, не мога да го направя. Картата е начертана на ръка и е изпълнена със стрелки и застъпващи се бележки, някои на гръцки, други на английски. Има дори няколко от типичните за татко странни рисунки, например морска змия с превръзка на око и Посейдон, който подремва в хамака си, стиснал тризъбеца.

Но странно, когато отворя картата, всъщност не виждам нищо такова. Виждам татко. Седим до малката кухненска маса, тъмнокосата му глава е приведена над картата. Очите му светят, защото говори за нашата обща любов към Атлантида. Малкото ми Аз поглъща всяка дума, защото тогава не бях само Олив. Тогава бях *Индиана Олив*, световноизвестната изследователка.

Отчасти учен, отчасти археолог, отчасти водолаз, Индиана Олив се биеше с пирати и гигантски сепии, с алчни за пари рибари, които искаха съкровището ѝ. Тя беше смела и умна и каквото и да ѝ поднесеше морето, татко ѝ винаги беше до нея.

Докато не си отиде.

Когато татко си отиде, остави двайсет и шест неща след себе си. Повечето бяха разни боклуци, но аз все пак ги запазих – пакетче с любимата му канелена дъвка, избеляла тениска, изписани листове. Събрах ги и ги скрих в стара кутия за обувки под леглото си и докато мама беше на работа, ги вадах и се опитвах да го усетя чрез тях. Защо бе оставил *точно* тези неща?

За няколко от тях беше ясно. Тениската беше протрита. Дъвката твърде канелена. Но защо ще оставя любимия си сапун за бръснене? Ами нашата карта? Той я беше оставил сгъната на нощното ми шкафче. Нямаше ли да му трябва на Санторини – за да му помогне да намери Изгубения град?

Направих списък на всички неща и го гледах всеки ден цели две години – толкова време ми трябваше да осъзная, че татко няма да се върне за мен. Не искам да говоря за този период. Ще кажа само, че понякога ми се струва, че много добре знам как са се почувствали атлантите, когато целият им свят се е сринал и изчезнал.

След това спрях да гледам списъка. Но той винаги беше с нас. От място на място, беше с мен при всяка смяна на училище, на жилище, на всички онези самотни места от живота ни след-татко. Едва когато живеехме в Сиатъл, малко след като мама се омъжи за Джеймс, тя намери списъка: *26 неща, които татко остави. От Индиана Олив*. И поиска да говори с мен за последното нещо – номер двайсет и шест.

Но разбира се, аз не исках да говоря за това. Аз вече не бях Индиана Олив. Дори вече не бях *Олив*¹. Вече бях Лив. А да бъда Лив включваше и това, че никога не говоря за татко. Научих по трудния начин, че не е добра идея да казваш на хората, че баща ти те е изоставил заради митичен остров, в чието съществуване не вярва 99,9 процента от света.

Така че аз ѝ казах: „Не!“. Не исках да говоря за татко. Не исках да говоря за миналото си. И определено не исках да се занимавам с този списък. Той символизираше всичко, което ме беше наранило, и всичко, което вече не исках да бъда.

Мама каза, че важните неща не обичат да остават заровени, но за щастие, не настоя. Почувствах го

---

¹ „Olive“ в превод от английски означава „маслина“. – Б. пр.

като победа. Бяхме продължили напред, нали? Вече не ми трябваха златни градове и нарушени обещания. Вече не се интересувах от загадъчни следи. Бях обявила тази част от живота си за *приключена*. Затворено досие.

И тогава Атлантида дойде да ме търси.

1

№ 1. ПОЛОВИН ПАКЕТЧЕ ГОЛЕМИ ЧЕРВЕНИ ДЪВКИ

Татко ги дъвчеше постоянно. Вадеше една опакована в станиол дъвка след друга още след сутрешното си кафе. Казваше, че си купил за първи път такива, когато пристигнал от Гърция на летището в Чикаго, и щом лапнал първата, разбрал, че е постъпил правилно: страна, която произвежда такава дъвка, знае какво върши. Емигрирал само с паспорта си, стара раница, няколкостотин долара и толкова силен гръцки акцент, че му трябвали три месеца, докато успее да си поръча като хората чаша кафе.

А каква е била неговата философия, когато е пътувал из САЩ без познанства, без пари и без приятели? „Скочи и спасителната мрежа сама ще се появи под теб.“

Той винаги схващаше така погрешно разни американски идиоми¹.

Опитвам да си поема дъх. Дробовете ми са като пълни с огън балони. Пощенските кутии и дърветата прелитат покрай замъглените ми очи. А според спорт-

---

¹ Всъщност фразата означава: „Да имаш вяра, за да рискуваш“, а не както бащата на Олив я превежда буквално. – Б. пр.

ния часовник, който Джеймс, вторият ми баща, ми подари за Коледа, сме изминали само 2,11 километра.

Както би се изразил великият учител Йода: бегачка аз не съм. А днес пък изобщо.

– Трябва пак да си почина – изхриптях, превих се и опрях ръце на коленете си.

Приятелят ми Дакс забави енергичния си бяг и въздъхна силно не защото се нуждаеше от още кислород, а защото спирахме за трети път за по-малко от петнайсет минути. Не бе нужно да го поглеждам, за да знам какво точно е изражението му. Разочаровано. Е, разочаровано и красиво целунато от слънцето, с подстригана на гребен коса, синьо-зелени очи. Просто *Дакс*.

Той сложи ръка на гърба ми, но усещах тежестта ѝ по-скоро укорителна, отколкото подкрепяща.

– Лив, вече си почивахме. Трябва да измина още пет километра, ако искам да постигна тренировъчната си цел, нали помниш?

Помнех. И честно казано, исках да пробягам тези пет километра с него. Не само защото Дакс мрази да тича сам, но и защото снощи дойде с мен на изложбата в центъра на Сиатъл за историята на апаратите „Полярорид“. Дори си изключи телефона, за да не бъдем бомбардирани постоянно от неговите легиони приятели. Затова бях решила като благодарност тази сутрин да изтичам цялото разстояние, без да се оплаквам, което обикновено горе-долу успявах да направя.

Но за разлика от всичките роднини и приятели на Дакс аз не ставам за бегачка. Или за колоездачка. Или за скиорка. И определено не съм от ранобудните. Аз съм човек, който понякога цитира „Междувъздушни войни“, прави колажи и обича стайни растения, но когато с Дакс започнахме да излизаме, най-безразсъдно се съгласих с него, когато каза колко много обича да тича сутрин, и ето докъде я докарахме. Двете години преструвки определено приключиха, но той все още ме влачеше с него. Беше много упорит.

Днес бе особено трудно. Защото много ми се спеше.

И тогава един спомен ме връхлетя. Направо ме халоса по лицето. Бях сънувала кошмара снощи. Нищо чудно, че бях бодра като ленивец.

Издухах мокрите от пот кичури от очите си и опитах отново да вържа косата си, но тя стигаше едва до брадичката ми и не се получаваше. Дори косата ми не искаше да довърша този крос. А сега Дакс беше разочарован, наранен и... подразнен? Бързо избутах кошмара в дъното на съзнанието си. Беше време да се превърна в СУПЕРГАДЖЕ, способно да избегне всички възможни кавги със силата на *флиртаджийската диверсия!*

Зарязах опитите да вържа косата си, вместо това я поразроших малко, за да добие, както се надявах, небрежен шикозен вид, и казах:

– Дакс, знаеш ли кое ще е най-полезно за формата ти? Да тичаш с допълнителна тежест. Като например... – Погледнах замислено към небето, после му се усмихнах. – Като например мен!

Дакс пак изстена, но усмивката се промъкна на лицето му. После се наведе, за да скоча на гърба му. Поехме в стабилен тръс, като аз бях щастливо вкопчена в раменете му. Всъщност те бяха първото, което забелязах у Дакс, предимно защото седях точно зад него в класната стая и онзи първи ден бях така заета да изобразявам отегчено изражение като останалите, че почти не можех да се фокусирам в нещо друго.

Той каза, че първо забелязал стила ми, и ако трябва да съм честна, това е първото, което всички забелязват, и то не е случайно. За да се превърна от Олив в Лив, изгледах стотици видеа за прически, докато накрая се спрях на такава, която реших, че ще мога да поддържам – френски стил. Отрязвах двацет сантиметра от косата си, гледах до припадък видеа за гримиране, после цял месец търсих дрехи, които да изглеждат не-

утрални и небрежно стилни. Сред морето от спортни дрехи парижкият шик определено прави впечатление.

И да, аз съм американка с гръцко потекло, а не с френско. Но на кого му пука? Не и на мен.

Той започна да тича и аз залепих лице на врата му. През лятото Дакс прекарваше от двайсет до трийсет часа седмично в басейна и миришеше на хлор така, както другите момчета на одеколон. Дакс технически учеше в частно училище, но за да бъде в нашия отбор по водна топка, се наложи да се запише и при нас, затова част от деня прекарваше в моето училище. Или поне преди беше така. Преди две седмици официално завърши гимназия, факт, който леко разбалансира света ми, макар че много се стараех да го скрия.

– Харесва ми миризмата на хлор сутрин – казах аз.

– А ти миришеш на пот – каза той и ме ошипа по дясното коляно. – Не мога да тичам пет километра с теб на гърба си. Да се връщаме към вас.

– Щом казваш. – Притиснах буза в неговата. – Можем да си направим палачинки с шоколадови парченца. Закуска за шампиони. Дори тренъорите в новия ти колеж не могат да възразят на това.

Колеж. Мускулите на челюстта на Дакс се стегнаха и аз стаих дъх, вече съжалявах, че започнах този разговор. Освен ако някак по магия той решише да не повдигне въпроса?

Зърнах градинско джудже с червена карирана шапка в един двор и установих, че се моля на него, просто от отчаяние. *Моля ти се, малко градинско джудженце, моля те, не ме карай да лъжа гаджето си днес...*

– Ти свърза ли се със „Станфорд“ за приемния им ден? – попита Дакс. – Амелия каза, че е много важно за приема. Те искат да видят, че полагаш усилие, преди да обмислят кандидатурата ти.

Е, много ти благодаря, градинско джудженце.

– Разбира се, надявам се скоро да получа отговор.

Изчуруликах като лястовичка или пък чучулига,

или изобщо като някаква пойна птица. Не само че Дакс щеше да учи в Станфордския университет, ами и половината му семейство бяха завършили там и по-голямата му братовчедка, Амелия, работеше в администрацията. Това усложняваше много нещата. И под *нещата*, имам предвид факта, че всеки път, когато отворех линк, изпратен от нея, веднага получавах панически пристъп като в сънищата с удавянето. Но не исках да му го казвам сега. Не и в такъв прелестен летен ден. Не и когато си изкарахме така хубаво на изложбата. Не и когато препускаме из моя квартал и аз го прегръщам през раменете.

Дакс понечи да каже нещо, но за щастие, някакво ярко петно на спортен екип внезапно се появи на алеята до нас и предотврати приближаващата и неизбежна инквизиция.

– Дакс?

Беше Мая Макамура, момиче от випуска на Дакс, което изглеждаше адски спортно с розовото потниче и розовия клин. Дългата ѝ черна коса беше хваната на гладка опашка и тя държеше каишка, опъвана от лабрадор ретривър. Очевидно за нея тичането не беше проблем. Освен това имаше страхотни плочки на корема.

– Здравсти, Мая – извиках и скочих от Дакс, за да погалая кучето ѝ, което ми се усмихна през лигите.

Познавах Мая от купони и от класа за подготовка за САТ. Дакс я познаваше от детската градина, което е типично за хората от неговото училище – както бързо се уверих, богатият Сиатъл е малък Сиатъл. Те бяха залепени едни за други като миди. Днес обаче се зарадвах на това разсейване и бях съвсем готова да се преструвам, че Мая не си пада по гаджето ми от десет години. Ако трябва да съм честна, кой би я винил? Това беше *Дакс*.

– Дакс, опитах да ти се обадя снощи – каза Мая, без да ми обръща внимание, както винаги когато си мислеше, че може да ѝ се размине.

Много от момичетата от неговия випуск бяха такива. Не останаха особено доволни, когато той започна да излиза с (боже!) момиче от държавно училище. Това не само го направи недостъпен, ами и наруши стройните им редици.

Бащата на Мая притежаваше компанията „Форчън 500“ и тя беше момиче, което може да изтича осем километра и насън, докато рисува плакати за ученически сборки и си прави прическата за бала. Не знам защо някой би правил това насън, но схващате.

– Научи ли новината?

– Каква новина?

Дакс хвана подгъва на тениската си и избърса потта от челото си, като междуременно разкри корема си. Уф. Да не *се опитваше* да я измъчва?

– Ами приеха ме в „Бъркли“! Ще сме на петдесетина километра един от друг!

– Наистина ли?

Аз бързо се изправих, като избърсах една кучешка лига в шортите си. Въпреки че с Мая нямахме почти никакви отношения, все пак се радвах за нея. Тя беше в списъка с чакащи за „Бъркли“ почти шест месеца и знаех колко упорито се подготвяше за САТ. Това беше повод за празнуване.

– Мая, това е невероятно! Ти го заслужаваш. – Смуших с лакът Дакс в ребрата. – Нали е страхотно, Дакс?

Той послушно се отзова:

– Да, наистина е страхотно, Мая. Ти толкова се труди за това. – Той ме прегърна. – Лив ще кандидатства в „Станфорд“; надявам се да е при нас след година.

Уф.

Уф. Уф. Уф.

– О, наистина ли? Значи, мислиш за „Станфорд“? – Лицето на Мая помръкна за миг, но опашката ѝ подскочи ентузиазирано. – Ами това е чудесно. Значи, ще бъдем заедно!

Погледът на Дакс падна тежко върху лицето ми.

– Вероятно – казах аз. – Обмислям няколко училища, а и в „Станфорд“ не се влиза лесно. За щастие, имам шест месеца да реша къде ще кандидатствам. Не е нужно да го правя още сега, нали?

Усетих как тялото на Дакс се сковава. Но Мая усети напрежението между нас и веднага се намеси:

– Лив, сигурна съм, че ще влезеш навсякъде. Всички знаем, че резултатите ти на САТ са страхотни. Освен това спечели онзи щатски конкурс по изкуства. С твоите... колажи? Нали?

Колажи. Точно затова не казвам на хората за моето изкуство. Дори не аз изпратих нещата си за конкурса, ами учителката ми.

– Е, това не беше кой знае какво – казах, опитвайки се да омаловажа тази история с *щатския конкурс по изкуства*.

– Е, всички си мислят, че е – добави тя, но всъщност гледаше Дакс.

Телефонът ми изписука. Съобщение от мама.

Олив, прибираш ли се? Трябва да поговорим.

Сърцето ми подскочи в гърлото, но мозъкът ми осъзна защо едва след секунда. *Олив*. Тя ме наричаше Олив. По принцип уважаваше решението ми да бъда Лив и почти никога не се изпускаше така. Освен това беше 9,37. Не трябваше ли да е на работа? Защо не беше на работа?

Усетих пробождане в гърдите и внезапно ми се завия свят, мислите ми препуснаха така бързо, че не можех да се хвана за някоя. *Станало ли е нещо? Нещо лошо. Овладей се, Лив. Преувеличаваш както винаги. Какво, като те нарича Олив? Тя си е добре...*

– Лив, добре ли си? – прошепна Дакс.

Между веждите му се беше появила малка бръчка.

Кимнах и опитах да се усмихна. Добре съм. Много съм *добре*.

Мая още говореше и аз се помъчих да се ориентирам в разговора.

– Нямам търпение. Ще ми се лятото вече да е свършило. Готова съм за колежа! – Тя се усмихна на Дакс. – Значи, остров Балбоа. Готов ли си за пътуването?

– Готови сме – каза Дакс и пак ме прегърна.

Мая се ококори леко.

– Лив, и ти ли ще идваш? Ама това е чудесно!

– Мама още не е решила – казах бързо.

Трийсетина души от класа на Дакс отиваха в къщата на плажа на един от тях, което звучеше хаотично и забавно, но и...

Не знам. Ако трябва да съм честна, с океана не сме първи приятели. Предпочитам да му се възхищавам отдалече, но Дакс вече говореше за някаква скална формация, до която щял да плува, и аз вече се опитвах да измисля цял списък с извинения защо няма да плувам до въпросната скална формация. *Мога* да плувам. Дори имам сертификат за гмуркач. Просто предпочитам да не се спускам в дълбините на мътното море. Все пак исках да отида. Е, не както Дакс искаше да отида. Това като че ли ми ставаше лайтмотив напоследък.

– Ще се постарая да я убедя – казах поверително и Дакс ме зашемети с усмивката си.

Истинска усмивка. Раменете ми се отпуснаха.

Мая се поколеба, нейната усмивка стана иронична.

– Е, супер. Предполагам, че ще се видим в Балбоа, гаджета-които-вероятно-ще-останат-заедно-и-след-гимназията!

Оу. Това неприятно прозвище от годишника.

– До скоро, Мая – каза Дакс, като ме прегърна и с другата си ръка.

Мая се обърна и ние я гледахме как тича с кучето си, докато аз чаках обичайното отрицание на Дакс. Той не ме разочарова.

– Нищо ѝ няма – каза той бързо.

– Да съм казала, че ѝ има нещо. – Политнах към

него, за да ме хване. – Защо не спреш да разправяш на хората, че кандидатствам в „Станфорд“? Аз дори още не съм последна година.

– Ще бъдеш – заяви той и ме изправи отново. – След три месеца ще си последна година. И казвам, че имаш намерение да кандидатстваш там, а не че със сигурност ще отидеш там. Освен това защо си против да сме в едно училище?

– Не съм.

Затворих очи за половин секунда. Защото, да, при мисълта да бродя из кампуса, общежитията и по купони с Дакс без никаква родителска опека ми идваше да запая. Но в същото време това някак ме изпълваше и с паника. Досега с Дакс бяхме само отчасти в едно училище, а той все пак диктуваше почти изцяло социалния ни живот. Може би отначало беше добре, докато още не познавах никого в гимназията. Но когато започнах да си намирам свои приятели, започнах да го чувствам малко... ограничаващо. Той не обичаше да прекарвам време с други момчета (разбираемо) и беше трудно да балансирам моите си неща и училището с неговите състезания и неговите приятели. Животът ми стана толкова натоварен, че се наложи да се откажа от футбола тази година (бях вратар, разбира се, по-малко тичане, но много социални облаги), за да имам достатъчно време.

Не че се оплаквах. Бях луда по Дакс. Направо влюбена до уши. Истинският проблем със „Станфорд“ беше, че той не беше *Училище по дизайн на Роуд Айланд*.

Като си мислех за това училище, ми идваше да се рея из полета с люляци или да запая, или каквото там правят хората, когато мечтите им се сбъдват. Но трябваше да изчакам подходящия момент, за да кажа на Дакс, а днес определено не беше такъв. За гаджета-които-вероятно-ще-останат-заедно-и-след-гимназията, ние определено доста се карахме.

Поех си дълбоко дъх, като се подготвях мислено за обратен завой в разговора, когато телефонът ми издрънча отново. Пак съобщение от мама. Този път доста по-агресивно.

Олив, моля те, прибери се ВЕДНАГА. Трябва да говоря с теб.

Пак Олив?

– Кой е? – попита Дакс и погледна телефона ми.

Бързо го обърнах настрани.

– Мама.

Дакс избърса отново лице с тениската си.

– Тя не е ли на работа?

Внезапно стомахът ми се сгъна на оригами и положих големи усилия да се отпусна. Притесненията за мама са автоматичен рефлекс. Така става, когато изгубиш един родител – автоматично се притесняваш повече за другия. Не че тя някога ми бе дала поводи да се притеснявам за нея. Вероятно просто ѝ трябваше някой да гледа малкия ми брат.

– Хайде. Да си направим палачинки – казах аз.

Отново се качих на гърба му и следващите няколко минути изминаха в блажено мълчание. Оставах ни само няколко метра до нашата алея, когато Дакс посочи пощенската кутия.

– Трябва да я провериш. Амелия ми каза, че ти е изпратила поканите по пощата.

– Дакс – изстенах аз, слязох от гърба му и се престорих на изнемощяла. Научих го от петгодишния ми брат Джулиъс. Той е майстор на преобразяването в безгръбначно, когато ситуацията го изисква. – В събота носят ли изобщо пощата?

– Разбира се, че носят – каза той с авторитетния тон, който понякога придобиваше. – Нека проверя.

Дакс посегна към пощенската кутия, но за щастие, малък нинджа с размерите на Джулиъс избра точно този момент да се стовари от близкия явор върху главата му.

– Само нинджа може да победи нинджа! – извика Джулиъс, вкопчен в него.

– Ама какво... – извика Дакс и се обърна с протегнати ръце. – Джулиъс, нали се разбрахме да предупредяваш!

– Първата цел на нинджата е да победи без бой!

Бързо свалих Джулиъс от Дакс. Днес беше костюмиран: маска, две пластмасови катани и черния халат за баня на мама.

– Мама добре ли е?

– Добре е, защо? – погледна ме той озадачен.

Тялото ми леко се отпусна и аз сложих ръце на раменете му.

– Помниш ли какво казаха мама и Джеймс? Не бива да дебнеш в засада по дърветата.

– И където и да било? – добави с надежда Дакс, а Джулиъс му се усмихна снизходително.

Дакс винаги беше една от главните мишени на Джулиъс и досега всички опити за прекратяване на огъня бяха посрещани със съпротива.

– О, не. – Свалих маската от лицето му. – Това моята очна линия ли е? – Очите му бяха очертани със златен блясък, който можех да разпозная навсякъде. „Ърбън Дикей Голдмайн“. Бях си я купила за бала на Дакс. – Джулиъс! Това струва трийсет долара в „Сефора“!

– Нинджата трябва да е обвит от тайнственост! – Посочи ме с катаната. – Лив, бях на дървото, защото мама ми каза да гледам дали идваш. Получи картичка по пощата. Много е мръсна и е написана странно. Лицето на мама се сгърчи, когато я видя.

Не.

– Картичка? – Дакс се обърна развълнуван към мен. – Сигурно е поканата.

Ужас ме обля като ледена вълна. Цялото ми тяло се скова. „Видя ли! – изпищя триумфално съзнанието ми. – Станало е нещо!“

– Да вървим да видим какво е! – каза Дакс, като ме хвана за ръка и преплете пръсти в моите. – Хайде.

Съобщението на мама се въртеше в ума ми. *Трябва да поговорим.*

– Нека отида... Чакай тук, става ли? Ще стоиш ли с Джулиъс?

Откъснах пръсти от неговите и тръгнах към вратата. Вървах с бърза крачка – като *момиче с мисия в мола*, – но тя бързо се превърна в спринт. Адреналинът беше твърде много.

– *А, значи, сега* можеш да тичаш – извика Дакс след мен.

Дори не му отговорих. Само един човек ми изпращаше стари картички със странен надпис. Само един. И той определено не беше от „Станфорд“.

Трябваше да взема тази картичка и да я скрия, преди Дакс или някой друг да я е видял.